

keurende artsen en bedrog van patiënten „op te sporen”. Naar mijn meening zijn deze verklaringen bepaald noodzakelijk om bedrog te „voorkomen”. Wanneer toch onverhoopt het voorstel van de minderheid zou worden aangenomen, en daardoor het publiek zou weten, dat verklaringen van doodsoorzaken niet meer zouden worden afgegeven, zouden de poorten voor bedriegers wijd worden open gezet, het bedrog worden uitgelokt. Menschen behept met kwalen, door hun geneesheer te ontdekken, wanneer deze door klachten op het spoor wordt gebracht, maar voor den onderzoekenden geneesheer, door valsche verklaringen van het spoor geleid, zeer moeilijk waar te nemen, en andere, die met het plan van zelfmoord rondloopen en alvorens tot deze daad over te gaan, op bedriegelijke wijze een polis bemachtigen, en dergelijken zullen in grooten getale schade berokkenen aan de maatschappijen, die toch uit een sociaal oogpunt noodig hebben en terecht aanspraak maken op onzen steun. Wanneer daarentegen het publiek weet, dat na het overlijden een verklaring van doodsoorzaak zeer waarschijnlijk zal worden afgegeven, werpt deze wetenschap een barrière op tegen bedrog.

De moeilijkheid voor den geneesheer bestaat dan alleen tegenover den enkele, die toch nog valsche verklaringen heeft afgelegd om daardoor de maatschappij na zijn dood op te lichten. Is het nu zulk een verheffend gevoel om over dit bedrog onnoodig een sluier te werpen? „Onnoodig”, want het komt mij voor, dat niemand, omdat hij valsche verklaringen heeft afgelegd, zich daardoor zal laten weerhouden, geneeskundige hulp in te roepen als hij die noodig heeft. Deze weerhouding van het inroepen van onze hulp ligt grootendeels ten grondslag aan het beginsel van het „secret absolu”, afkomstig uit een land, waar de geneesheeren meestal verklaringen van doodsoorzaken afgeven.

's-Gravenhage, 26 Juni 1909.

C. J. L. FEITH.

In de vorige aflevering van dit *Tijdschrift* deelt collega VAN DER MEULEN mede, dat het hem bij onderzoek gebleken is dat hoogstens $\frac{1}{5}$ der verklaringen van overlijden worden ingezonden zonder doodsoorzaak. Naar aanleiding zijner gevolgtrekking hieruit zij het mij vergund op te merken, dat waar volgens hem $\frac{4}{5}$ der geneeskundigen geen bezwaar maakt om de doodsoorzaak op te geven, uit zijn onderzoek nog volstrekt niet blijkt, dat zij tegen dat opgeven geen bezwaar hebben. Immers de beslissing omtrent het al of niet invullen der doodsoorzaak moet nog steeds genomen worden onder den *dwang*, dien de levensverzekeringmaatschappijen op ons gelegd hebben, door als voorwaarde voor uitbetaling van het verzekerd bedrag te stellen: opgave van de doodsoorzaak door den geneeskundige.

In verband hiermede is het m.i. niet van belang ontbloomt, nadruk te leggen op de meening van den geachten collega (voorzitter der commissie, die in deze zaak rapport heeft uitgebracht), „dat de bezwaren van *allen* 1) geëerbiedigd (dienen te) worden” en „dat *men* 1) de geneeskundigen (in hun beslissing) vrij moet laten”.

Onder die „*men*” zijn zeker toch ook begrepen de levensverzekeringmaatschappijen?

Rotterdam, 28 Juni 1909.

S. A. VAN LEER.

1) Ik cursiveer.